

Jak se z levé ponožky stala pravá kamarádka

Na půdě starého domu viselo prádlo. Sušilo se tam již od rána, proto mu začala být dlouhá chvíle. Prostě se nudilo. Sváteční košile, slušná a tichá, si šeptem počítala knoflíky. Ale růžové ponožky, které patřily malé Kátě, začaly zlobit.

Levá ponožka se posmívala pravé, že se jí na patě klube díra. Pravá říkala, že půjde do chaloupky paní Novákové a ta jí díru zašije. „Je to kousek," žadonila. „To tedy ne, přes les jít nemůžeš!" odpověděla levá. Po chvíli dohadování si pravá sundala kolíček a přece jen šla. Levá se chvíli rozmýšlela, ale pak utíkala za ní. Když ji konečně dohonila, vyčítala jí, že takovou nebezpečnou věc udělala. Když se ocitly v lese, pravá ponožka uviděla borůvčí a šla si natrhat borůvky. Trhala a nevšímalá si, jak levá mizí v dálce. V borůvčí se zdržela asi hodinu, protože jí modré bobulky moc zachutnaly. Najednou se ale rozhlédla a zjistila, že je sama. Začala volat o pomoc. Zaslechla ji veverka a přiběhla k ní: „Copak se stalo?" „Ztratila jsem se a hledám svoji sestřičku." „Tak já ti pomohu, les dobře znám", slíbila hodná veverka a odskákala. Mezitím levá ponožka trhala houby o kus dál. Vtom uslyšela slabý hlásek, který volal z koruny stromu: „Levá ponožko, kde jsi?" Ponožka zvedla hlavu: „Tady, u rozcestí!" Veverka k ní seskočila a vyřídila jí, že sestřička už není růžová, ale borůvkově modrá, má díru přes celou patu a bojí se, že v lese zůstane sama. Ponožka si vyčítala, že druhou nechala v lese samotnou a ráda se s veverkou vrátila. Konečně se sešly a vydaly se dál na cestu k paní Novákové. U jejího domku stál velký hnědý pes. Paní Nováková zrovna trhala jablka, a protože byla stará, tak se tím unavila.

Šla domů, nalila si vodu a šla si číst noviny. Za chvíli usnula. Pes hlídal u dveří. Ponožky si tedy vzaly žebřík a opřely ho o dům. Vylezly po něm až na střechu a vyskočily na komín, aby měly větší rozhled.

Pravá náhle strčila do levé a spadly dovnitř. Paní Nováková se probudila. Malé tulačky spustily, proč tam jsou: „Konečně jsme k vám dorazily a prosíme, zda byste jednu z nás zašila.“ Paní Nováková vzala modrou nit, zašila pravé ponožce díru a potom obě vyprala. Po vyprání však zjistila, že ponožky jsou růžové a modrá nit se do barvy nehodí. Chtěla patu ihned vypárat a znovu opravit. Levá ponožka ji přemluvila, aby to nechala. „Vždyť na barvě nitě nezáleží. Hlavně, že jsme se našly. A vás nakonec také.“

Jediný, kdo v této pohádce ještě pořád hledá a hledá, je Káťa. A hádejte, koho asi?